

Eleccions a la democràcia 'Hassaniana'

El Marroc celebra eleccions legislatives el proper 14 de novembre. La qüestió del Sàhara i l'economia poden dominar la campanya d'uns comicis controlats pel totpoderós Hassan II.

El Marroc celebra el 14 de novembre les primeres eleccions legislatives després de la reforma constitucional del setembre de 1996. En un procés controlat pel mateix Hassan II, com tot el que es fa i es desfà al regne xerifià, els marroquins van acceptar la regionalització del país i la creació d'una segona cambra, de consellers d'elecció indirecta entre els col·lectius professionals.

La consulta d'aquesta setmana va tenir un episodi previ en les eleccions municipals del 13 de juny, guanyades pel nacionalista Istiqlal, amb el 17% dels vots. En segon lloc va quedar la conservadora Agrupació Nacional d'Independents, que dirigeix Ahmed Osman, cunyat del rei i primer ministre entre 1974 i 1981. La Unió Socialista de Forces Populares (USFP), que va contestar el resultat, va quedar en tercer lloc.

Les eleccions seran una bona oportunitat per mesurar l'abast de les reformes polítiques i la solidesa de l'heterodoxa aliança anomenada Koutla, formada per Istiqlal, USFP, el Partit del Progrés i del Socialisme (PPS, ex-comunista), l'Organització d'Acció Popular i Democràtica (OAPD) i el Partit Social Popular (PSP), que és una escissió de l'anterior. En un editorial, el diari oficialista *Le Matin* recordava que la consulta era el resultat de "les reformes reflexionades, anunciades i llançades pel Rei". L'editorialista, Ahmed Alaoui, omplia la columna de lloances al rei, i considerava que "la monarquia constitucional és la garantia" de l'estabilitat.

La Koutla, amb candidats únics

en algunes circumscripcions, presenta un programa "més realista", en paraules d'alguns politòlegs, encara que no sembla haver superat les diferències entre formacions tan divergents, des dels nacionalistes fins els marxistes de l'OAPD i el PSP. De fet, només els uneix la submissió a Hassan II, la qüestió del Sàhara Occidental, en la qual es mostren en ocasions més intransigents que el mateix monarca, i la possibilitat d'arribar al govern.

Els partits de centre i dreta liberal també es presenten units i separats, alhora. Les dues plataformes, Centre i Wifaq, reuneixen les formacions afins, encara que només aquesta última sembla preparada per obtenir un bon resultat després d'haver deixat el govern i endurir el seu discurs.

Una de les incògnites és el nouvingut Moviment per la Democràcia (MD), legalitzat recentment. El MD, que es presenta perquè Marroc tingui "una veritable democràcia", va ser fundat per un grup de marxistes leninistes que havien patit les presons marroquines. El seu ideòleg és Abraham Serfaty, en l'exili a França des de 1991, que va passar disset anys a la presó per crear un partit radical que contestava la legitimitat de la monarquia i la marroquinitat del Sàhara.

La qüestió del Sàhara i l'economia poden dominar part de la campanya. Encara que ningú no dubta dels beneficis del pla d'austeritat, que ha fet del Marroc un dels països amb un creixement més elevat del Magrib, els partits d'esquerra es queixen de l'increment de les desigualtats i de la privatització de les empreses públiques.

ARXIU / EFE

Una vegada fixada la data del referèndum d'autodeterminació del Sàhara Occidental pel desembre de 1998, el ministre de l'Interior, el temut i totpoderós Driss Basri, intenta convèncer els partits parlamentaris que el Marroc no abandonarà mai l'ex-colònia espanyola. Amb el doble discurs que caracteritza la diplomàcia marroquina, Basri comenta que respectarà els acords de Houston, signats fa pocs mesos amb l'ex-secretari d'Estat nord-americà, James Baker, que preveuen la celebració de la consulta d'acord amb el cens espanyol de 1974 i la possibilitat de fer campanya en terreny de l'adversari. Les declaracions de Basri al Aaiun, capital del Sàhara sota domini del Marroc, en les quals deixava entendre que el Marroc només acceptarà la victòria de les seves tesis, mostra fins a quin punt es pot dir una cosa a Baker i una altra als sahrauís marroquins.

Antoni Castel

El referèndum d'autodeterminació del Sàhara Occidental previst pel desembre de 1998 és un dels punts de l'agenda de la campanya electoral al regne de Hassan II. El ministre de l'Interior, Driss Basri, intenta convèncer els partits parlamentaris que el Marroc no abandonarà mai l'ex-colònia espanyola.